

Haaksbergen 2015
© Giovanni Pavoncella

Giovanni Pavoncella publiceerde:

‘Adem en Leef’

‘Jenna’

‘Betrapt’

‘Je hart uit’

‘De dans ontspringen’

Verkoop via: www.bravenewbook.nl/giowanipavoncella -
Bol.com – libris.nl
[fb/giowanipavoncella](https://fb.com/giowanipavoncella)

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Giovanni Pavoncella

'Job'

ROMAN

Alle gebeurtenissen en namen in deze roman zijn gefingeerd, verhalen verzonnen, fiction en deels faction, willekeurig samengesteld en grotendeels gebaseerd op fantasie.

1984

Job leunt geïrriteerd met z'n hoofd tegen de deurpost. Hij voelt zich leeg, op het verkeerde spoor gezet en is nog steeds boos op haar. Spullen die nog van Merel zijn heeft ze vandaag met hulp van haar broer opgehaald. Daardoor was er ook geen mogelijkheid om met elkaar te praten, als dat al zin had gehad.

'De deur is dicht', denkt hij. 'Ik ga maandag weer aan het werk', en hij drukt demonstratief de deur in het slot. Morgenochtend om elf uur haalt hij zijn kinderen op in Waalwijk, hij heeft al een programma in gedachten om er een gezellige zondag van te maken. Intussen is het alweer twee weken geleden dat hij ze gezien heeft.

*

Sinds het vertrek van Merel kwam hij wat regelmatiger thuis bij Annelies, voor het eerst toen hun dochter Éline jarig was waardoor ze met z'n vieren naar de bioscoop gingen. De daarop volgende keer zaten zoon en dochter vragend naar hun moeder en vader te kijken toen hij 's avonds een keer mee at.

Éline vroeg of hij nu weer thuisbleef en Tom voegde daar aanstekelijk aan toe dat hij dat wel fijn zou vinden. Annelies dempte die beginnende vreugde bij de kinderen onmiddellijk. Vertelde dat papa en mama nog veel te bepraten hadden, waarop Éline zei dat ze dit dan maar snel moesten doen.

Ze hebben dat ook gedaan, dat praten. Hoe je dat doet als je uit elkaar bent, over al het zeer dat Job bij Annelies veroorzaakte. De verwijten omdat hij haar en de kinderen drie jaar geleden in de steek liet voor een ander. De gevoelens voor elkaar die er niet meer zijn zoals ze ooit waren. Hoe doe je dat in godsnaam en hoe bang is hij dat gevoelens voor haar en haar gevoelens voor hem niet terugkomen vanwege alles wat ze hebben meegemaakt, dat hen heeft getekend en veranderd.

Job kreeg in die tijd een uitnodiging van een oud-collega. Voor een feest in Amsterdam waar hij met haar had samengewerkt in de zeventiger jaren. Toos en Aleck Buchanan waren in mei vijf jaar getrouwd en de uitnodiging gaf aan dat ze daar een groot feest van gingen maken. Begrijpelijk, want Toos was zes jaar geleden de secretaresse van hun directeur en Aleck een Schot van een bedrijf dat ze vertegenwoordigden. Hij stapte in 1978 haar kantoor binnen waarna er een vonk oversloeg en die twee werden onafscheidelijk van elkaar.

Binnen zes maanden trouwden ze en vervolgens raakte Toos zwanger op haar tweeënveertigste en bracht in 1979 een zoon ter wereld. Het moest gevierd worden, dat ze vijf jaar samen waren in dat prachtige pand aan de Herengracht waar Toos al woonde toen ze Aleck leerde kennen.

In de grote binnentuin achter het huis werden de gasten ontvangen. Job liep meteen tegen bekende gezichten aan waarna oude verhalen werden opgehaald van het werk waar ze gezamenlijk succesvol in waren.

Toos hield hem in de gaten en kwam wat later in de middag naar hem toe, nam hem apart omdat ze met hem wilde praten.

Toos Polak, van joodse afkomst. Geboren in 1936, in de oorlog als kind ondergedoken bij boeren in Friesland. Haar vader werd in maart 1943 via Westerbork naar Bergen-Belsen gedeporteerd waar hij in april 1945 door de Britten werd bevrijd. Haar moeder ging op transport naar Sobibor, een vernietigingskamp dat zij wonder boven wonder overleefde. Toen de Russen in 1944 het kamp naderden werd ze door de Nazi's op transport gezet naar Auschwitz waar ze uiteindelijk meer dood dan levend door de Russen werd bevrijd. Enkele maanden na het einde van de tweede wereldoorlog keerden beide ouders via het Centraal Station van Amsterdam in hun stad terug, onafhankelijk van elkaar, uitgemergeld en geestelijk gebroken. De nog levende familie wist hen te vertellen waar Toos op dat moment verbleef waarna het gezin herenigd werd, totaal vervreemd van elkaar.

Toos kreeg nooit meer een gevoel van warmte van haar vader, want voor hem was de oorlog niet voorbij. Gek wordend van de beelden van het concentratiekamp, die hij elke nacht verwerkte als een nachtmerrie, maakte hij begin zestiger jaren een einde aan zijn leven door zich 's ochtends in alle vroegte aan een boom in het Sarphatipark te verhangen. Haar moeder keerde daarna in zichzelf, sprak bijna niet meer en vervreemde van haar dochter en de buitenwereld. Een half jaar nadat haar man was begraven liep zij door onoplettendheid onder een auto en overleed ter plaatse, Toos als vijftwintigjarige vrouw achterlatend in hun huis aan de Herengracht. Door de jaren heen had hij regelmatig contact met haar, vooral omdat zij op de hoogte wilde blijven hoe het hem verging.

Ze merkte die dag dat hij niet goed in zijn vel zat. Job liet zich daardoor toch verleiden om er met haar over te praten en vertelde dat hij al bijna een jaar alleen woonde op de flat in Oosterhout. Gescheiden van z'n vrouw en je je kinderen om de twee weken zondags op mocht halen. Dat was raar voor Éline en Tom omdat ze niet wisten hoe ze daar mee om moesten gaan. Want hij gedroeg zich niet als een echte vader en daar werd hij niet vrolijk van. Hij zag geen opening om de relatie met Annelies te verbeteren en een poging te wagen om het samen opnieuw te proberen, maar zakelijk ging het goed met hem. Hij heeft daardoor zoveel afleiding dat de dagen met uitzondering van elke tweede zondag goed gevuld waren.

En terwijl hij dit aan Toos vertelde stond ze daar opeens. Toos omhelsde haar en zijn blij dat ze elkaar weer zien, waarna Toos hem aan Geertruide Koster voorstelde.

Een naam die totaal niet paste bij deze lange slanke donkerblonde vrouw van rond de veertig, waarna ze aan Toos vroeg waar ze haar jas kwijt kon.

Toos zei tegen hem, 'jij weet de weg, help je haar even.' Zo ontmoette hij haar voor het eerst. Geertruide wonend in Amsterdam en getrouwd met Tijmen, een wat oudere Amsterdammer, geen kinderen en werkend als model in de modewereld. In het souterrain hielp hij haar uit haar jas, waarna ze hem bedankte en terugliep de tuin in.

In de loop van de middag zat hij aan een tafeltje met Marc Swart te eten van het open buffet en Toos nam samen met haar plaats aan hun tafel.

Marc kende Toos ook van de tijd dat zij in Amsterdam-Noord op hetzelfde kantoor zaten. Daardoor ontstond er een geanimeerd gesprek over gebeurtenissen die bij hen waren blijven hangen en waar ze plezier aan hadden beleefd. Marc ging wat later naar het buffet en kwam niet meer terug. Toos werd weggeroepen vanwege haar gasten en Geertruide en hij zaten samen aan tafel en zetten het gesprek voort. Omdat zij aan hem vroeg, 'wat doe je eigenlijk voor werk?'

Hij vertelde wat voor een bedrijf hij heeft, met zevenentwintig man die werken aan opdrachten van bedrijven in Nederland en in het buitenland. Vooral Duitsland, Engeland en de laatste tijd ook in Zweden, soms in Frankrijk en sporadisch in België. Geertruide vond het interessant, vroeg in welke plaatsen hij dan kwam. Dat bedrijven waar hij zaken mee doet meestal buiten een stad op een industrieterrein liggen. Daar in de buurt zoekt hij een hotel, liefst in een kleine plaats, want hij wil niet logeren in een grote stad om van daaruit naar zijn klant rijden. Dat kost te veel tijd vanwege het drukke verkeer. Daardoor gunt hij zich weinig tijd om ergens rond te kijken. Hij vindt dat hij dit niet goed doet, hij zou wat tijd moeten nemen om een stad en het land beter te leren kennen. Als voorbeeld noemde hij Stockholm, een bijzonder mooie stad. Hij had een afspraak bij 'Ericsson', een bedrijf dat dicht bij het centrum ligt. Toen het gesprek daar een nieuwe afspraak opleverde moest hij langer in Stockholm blijven waardoor hij de tijd kreeg om de stad te verkennen. Enthousiast reageerde Geertruide dat zij het een heerlijke stad vond, zij daar laatst nog was, vanwege een fotoshoot die een paar dagen duurde.

Later, aan het begin van de avond, liep hij haar weer tegen het lijf. Hij had het gevoel dat ze dit bewust deed omdat ze afscheid van hem kwam nemen en naar huis ging. Hij zei dat hij het leuk zou vinden om haar nog eens te ontmoeten. Als ze in de buurt van zijn bedrijf kwam was ze welkom, dan kon hij haar laten zien wat hij deed en hoe hij het aanpakte. Ze vroeg of hij wist hoe Zweden elkaar begroeten en afscheid van elkaar namen. Hij knikte, weet dat ze elkaar daar een hug geven.

De eerste keer dat hij dat meemaakte ging hij in de fout toen hij een vrouw, hoofd inkoop van 'Ericsson' in Huddinge, een kus op haar wang gaf en dat was niet de bedoeling. Hij vroeg aan Geertruide of hij zijn visitekaartje mocht geven. Hij kreeg zijn eerste hug van

haar, pakte terloops zijn visitekaartje en wierp hem bij de deur nog een glimlach toe.

*

Ze is verbaasd over zichzelf dat ze hem in de gaten hield, zeker wilde zijn dat ze afscheid van hem kon nemen voordat ze het feest van Toos en Aleck verliet. Hij liet blijken dat hij belangstelling voor haar heeft en merkte aan hem dat hij zich in zat te houden om niet onbescheiden over te komen. Hij grijpt zijn kans als ze hem gedag komt zeggen en vraagt of ze langs komt op zijn bedrijf en gaf zijn kaartje aan haar. Ze kreeg het zelfs een beetje warm van hem toen ze afscheid nam en hem rook. Die interessante man die normaal tegen haar doet, geen genuanceerde opmerkingen maakt maar volkomen zichzelf is en met haar omgaat alsof het niet de eerste keer was. Prettig voelde dat waardoor ze fantaseert hoe het zou zijn om hem nog een keer te ontmoeten. Ze kijkt op zijn visitekaartje als ze in haar auto zit en besluit om hem te bellen bij de eerstvolgende gelegenheid dat ze in de buurt van Oosterhout komt.

*

Als Job begin mei bij 'Fenner' in Hull zit krijgt hij een telefoontje van Samantha, zijn secretaresse. Er stond een dame voor de deur die naar hem vroeg en teleurgesteld leek dat hij er niet was. Ze vroeg wanneer hij weer in het land was, dan zou ze hem bellen en ze moest tegen hem zeggen dat 'de vriendin van Toos voor de deur stond', en verder niets.

Sam vond het allemaal maar vreemd. Een week later op zijn kantoor krijgt hij een telefoontje van Sam met de korte mededeling, 'de vriendin van Toos.'

Toen hebben ze hun eerste afspraak gemaakt in Breda, zij kwam terug vanuit Antwerpen vanwege haar werk en spraken af in een ondergrondse parkeergarage waar Job zijn tweede hug kreeg. Tijdens het eten vertelde ze dat ze haar halve leven al in de modewereld haar geld verdiende. Vanaf haar negentiende jaar kreeg ze werk in het 'Fashion Centre' in Amsterdam. Omdat ze opviel door haar lengte en haar bouw, haar aparte gezichtstrekken die het fotografisch goed deden en dat ze sindsdien veel reisde, hoofdzakelijk in Europa. Haar agent vond werk voor haar, organiseerde haar afspraken zo dat zij het weekend of een dag aan die afspraak kon koppelen om daardoor meer van een reis te genieten. Negen jaar geleden was ze op haar negenentwintigste getrouwd met Tijmen, een bekend zakenman in Amsterdam, vijftien jaar ouder dan zij, gescheiden van zijn eerste vrouw waar hij drie kinderen bij heeft. Maar samen hebben ze er geen.

Job vertelde haar dat hij drie jaar geleden zijn vrouw had verlaten voor een ander. Dat hij nu al een jaar alleen was omdat zijn nieuwe partner zwanger raakte van haar ex. Hij heeft zijn leven toen drastisch veranderd om de kop boven water te houden waar zijn werk een levensreddende rol in speelde. Door de verjaardag van Éline, aan het begin van dit jaar, kwam hij weer in gesprek met Annelies, zijn ex. Zij had via de buitenwacht vernomen dat Merel en hij uit elkaar waren,

waarna hij glimlachend tegen haar zei, 'ik vind niet dat dit vanavond het onderwerp van ons gesprek moet zijn.' Het werd laat door hun gepraat, het was de bedoeling om zijn bedrijf te gaan bekijken. Daar kwam het die avond niet van omdat zij toch wel op een redelijke tijd thuis wilde komen. Ze namen voor de tweede keer afscheid van elkaar en Job kreeg zijn derde hug, waarna ze zei dat ze hem binnenkort zou bellen omdat ze zijn bedrijf wilde zien.

*

Sam verbindt 'de vriendin van Toos' door met Job. 'Hallo Job met mij!', roept ze, voordat hij wat kan zeggen. 'Ik moet vrijdag en zaterdag naar Aken en dacht bij mijzelf dat ik dan donderdag tegen het einde van de middag bij jou langs zou kunnen komen. Komt jou dat uit?'

Ze arriveerde tegen half vijf in haar zilvergrijze 'Saab 99'. Sam kwam met een blos op haar gezicht vertellen dat ze beneden stond. Job liep sneller dan normaal naar haar toe, zag haar staan vanaf de trap en zij keek omhoog met een blijde lach en hij kreeg zijn vierde hug, die wat langer duurde dan de vorige. Mager voelde ze aan, maar stevig en warm. Ze is bijna even lang als hij waardoor ze elkaar recht in de ogen konden kijken, blij dat ze elkaar weer zagen en ze zei, 'ik heb naar je uitgekeken.'

Geïnteresseerd was ze in wat hij allemaal deed met zijn bedrijf, hoe hij zijn klanten vond. Of hij ook aan beurzen deelnam en wat voor opleiding zijn personeel had, hoe zijn organisatie in elkaar stak. Wie er verantwoordelijk was op de afdelingen en welke talen Job sprak en hoeveel uur hij werkte in de week. Prettig was het om daar samen mee bezig te zijn.

Ze had tijd genoeg, ze had een hotel in Aken geboekt en moest zich de volgende dag op een adres melden voor

een fotoshoot voor een modeblad, waarna ze besloten om te gaan eten in Tilburg. Ze reden daar apart heen en zagen elkaar weer op een parkeerterrein en wandelden vandaar de stad in. Ze gaf Job een arm en zochten naar een restaurant met een goede menukaart.

Aan tafel keek hij haar aandachtig aan en besepte dat ze een aparte vrouw was. 'Ze lijkt op Nicole Garcia', dacht hij. 'Door haar apart gelijkende kop met dat half lange donkerblonde haar en die brede mond. Chique of jongensachtig pasten allebei bij haar.'

Bijzonder vond hij het dat er zo'n click tussen hen zat. Hij vroeg haar niet waarom zij dit deed en of ze gelukkig was in haar huwelijk. Later op de avond stelde hij voor als zij in het buitenland verbleef of ze het een idee zou vinden dat hij daar dan ook naartoe kwam.

Hij koppelde daar zijn zakelijke contacten aan vast en maakte er een zakenreis van met een uitloop in het weekeinde.

Ze haalde haar agenda uit haar tas. Zei, 'over twee weken heb ik een afspraak in Stuttgart op woensdag en donderdag. Ik was van plan om ook de vrijdag te blijven en 's avonds terug te vliegen naar 'Schiphol.'

Zo ontstond hun eerste afspraak die het begin werd van hun intense vriendschap.

Hij maakte op weg naar Stuttgart voor de woensdag en de donderdag afspraken in Wiesbaden, Frankfurt en Karlsruhe. Met bedrijven waar hij regelmatig zaken mee deed en het normaal vonden dat hij weer eens langs kwam. Tegen het einde van donderdagmiddag parkeert hij achter het 'Hotel Zur Weinsteige' in Stuttgart waar zij ook haar kamer had geboekt.

*

Intussen had Job al vier keer met Annelies gepraat. Hun gesprekken waren nog doordrenkt met verwijten omdat zij niet geloofde dat hij los was van Merel. Ondanks dat hij haar probeerde te overtuigen waarom dit wel zo was. Merel die moest kiezen voor haar eigen man toen bleek dat ze zwanger van hem was en dat was voor hem een dusdanige afknapper dat zijn gevoelens voor haar wegspoelde als zand naar de zee. Hij voelde zich bedrogen en had daar last van. 'Merel is verleden tijd, een gepasseerd station', zei hij toch wel een beetje fel tegen haar. 'Omdat je zo niet met het leven omgaat, maar het overkwam mij wel.' 'Vertel me wat nieuws', antwoordde ze toen.

Hij kon haar moeilijk vertellen dat hij Merel een paar weken daarvoor aan de lijn kreeg, ze kreeg na bijna vijf maanden zwangerschap een miskraam van een meisje. Ze had nog steeds verdriet en kon dat niet kwijt omdat haar man een introverte kerel was die zijn emoties niet toonde. Hij stopte deze gebeurtenis achter een deur en ging verder met z'n leven. Daardoor wilde ze graag met hem praten. Hij vond het moeilijk om nee te zeggen, alhoewel hij er niets voor voelde dat oud verdriet weer op ging spelen. Ze ontmoeten elkaar in Gouda in een restaurant op de markt, begroeten elkaar met drie kussen en gingen voor koffie en thee. Merel zag er niet goed uit, minder verzorgd dan vroeger en tijdens het praten kreeg Job het gevoel dat ze depressief was.

Hij heeft naar haar geluisterd en gezegd hoe erg hij het vond dat zij samen hun kind verloren, zo laat in een zwangerschap. Hij hoopte dat ze steun kreeg van haar ouders, broer en zus en hopelijk toch ook van haar man en dat ze moest gaan praten met een psycholoog om te zorgen dat ze er niet onderdoor ging. Ze voelde dat ze van hem geen steun kreeg. Ze zei dat ze zelf de keuze had gemaakt om bij haar ex te blijven slapen dat uitmondde in bed waardoor de zwangerschap ontstond, met dit als gevolg. Hij had met ingehouden ergernis geantwoord dat

hij daar niets van begreep dat zoiets kon gebeuren en vertelde hoe kwaad en teleurgesteld hij was omdat hij zijn leven had aangepast om met haar een nieuw leven te beginnen. Omdat hij stapel was op haar.

Maar zijn gevoel voor haar was weg, hij zag geen kans om iets voor haar te betekenen ondanks haar verdriet en de steun die ze nodig had. Ze gingen stuurs uit elkaar waarna hij tot op heden niets meer van haar heeft vernomen. Hij was opgelucht, hij voelde zich bevrijd omdat hij merkte dat Merel verleden tijd was.

Annelies keek hem intussen vol ongeloof aan, maar ze bleven met elkaar praten over hoe belangrijk het voor hun kinderen was om binnen een gezin met een pa en ma op te groeien. Te proberen een weg te vinden die hen weer bij elkaar bracht. Het leek er meer en meer op dat uit de gesprekken afspraken voortkwamen die ze samen in het volgende gesprek weer meenamen. Waardoor ze elkaar aankeken en zeiden, ‘waarom proberen wij het dan niet zo?’ Ze maakten daarna een afspraak om met de kinderen een dag naar de ‘Efteling’ te gaan, waar die twee heel blij mee waren.

*

‘Hoe kom jij aan jouw naam Job?’, vraagt Geertruide ’s avonds op een terras in Stuttgart, waar zij aan een lang biertje zit en hij aan een ‘Deutsche Rotwein’.

‘Omdat ik eigenlijk Jacobus heet en dat heb ik veranderd in Job omdat mijn oom mij altijd zo noemde. En jouw naam dan? Geertruide Koster waar komt die vandaan?’, vraagt hij.

‘Ik heb drie namen’, antwoordt ze. ‘Geertruide Cornelia Jacoba, mijn achternaam is Burema en vrienden noemen mij Trui.’

Ze kwam uit een gereformeerd gezin in Groningen en ging na het VWO naar Amsterdam om daar geschiedenis te gaan studeren. Na een jaar kwam daar niets meer van terecht omdat ze op het ‘Fashion Centre’ haar gezicht liet zien. En van de een op de andere dag ging haar leven op z’n kop door mannequin- en fotowerk.

’s Avonds laat gingen ze in het hotel elk apart naar hun kamer. Hij gaf haar een hug die zij beantwoordde met een kus op zijn wang.

‘Tot morgen aan het ontbijt’, zei hij.

‘Slaap lekker’, antwoordde ze. ‘En tot morgen dan gaan we samen antiekzaakjes zoeken’, en dat vond hij best.

Vrijdag werd een prettige dag samen, struinen door Stuttgart, zoeken naar winkeltjes, koffiedrinken met koek, lunchen en weer verder wandelen. Praten met elkaar, veel praten over haar leven met Tijmen waarmee ze haar relatie volhoudt door haar werk. Ook vanwege zijn invloed in Amsterdam waardoor ze in het uitgaansleven bekend is en veel meemaakt. Desondanks heeft ze met het beperkte van haar leven steeds meer moeite omdat het eigenlijk altijd hetzelfde is. Maar sinds ze hem heeft ontmoet geeft dat meer kleur aan haar leven en leek het aantrekkelijk om het anders te gaan doen dan ze tot nu toe gewend was.

Hij vertelde haar van zijn gesprekken met Annelies, hoe hij daar tegenop zag en hoe ze toch stap voor stap ‘on speaking terms’ kwamen. Daardoor ontstond er een opening om het samen opnieuw te proberen, hun relatie

een kans te geven samen met de kinderen.
Geertruide luisterde daar aandachtig naar.

De dag vliegt voorbij, arm in arm lopen ze terug naar het hotel, stappen in zijn 'Volvo Estate' waarmee hij haar naar de luchthaven brengt. Hij haalt haar koffer uit de achterklep, draait zich naar haar toe en omhelst haar, kust haar op haar wang. Zegt, 'jij bent voor mij vanaf vandaag Geert. Vind je dat goed?'

'Leuk', zegt ze. 'En dit doen wij nog een keer', en kust hem terug. Waarna ze met haar koffer wegloopt richting 'departures', nog een keer omkijkt met haar brede blijelach en zwaait.

*

Maandag belt ze hem al vroeg, of hij heelhuids is aangekomen in Nederland en of hij een beetje weekend heeft gehad. Ze vertelt dat ze weer met elkaar af kunnen spreken want ze heeft aanstaande vrijdag een afspraak in Arnhem en ze wil daar de zaterdag aan vast koppelen, of hij dan ook kan. Ze ging reserveren in het Rijnhotel en gelijk ook voor hem. Job kon daarmee leven, was verrast dat ze zo snel weer contact met hem zocht.

Vrijdagavond komt ze wat later aan in het hotel omdat haar werk was uitgelopen. De betreffende fotograaf was niet zo'n gemakkelijke en niet snel tevreden met het resultaat van zijn fotowerk dat daar gemaakt werd. Van mode dat in het maandblad van de Bijenkorf moest komen te staan. Ze ziet er vermoeid uit, maar heel apart en is opgetogen dat ze Job weer ziet. Ze stralen allebei en slaan een arm om elkaar heen dat even duurt.

Ze kijkt hem aan. Zegt, 'hoi', en kust Job op zijn wang. 'Hallo Geert', zegt hij, en kust haar terug. Ze gaat naar haar kamer en kleedt zich om.

Arm in arm lopen ze wat later langs de Rijn naar het centrum van Arnhem om daar wat te eten, waarna de avond weer voorbij vliegt. De volgende dag gingen ze naar het 'Open Lucht Museum', het was lekker weer en ze genoten met volle teugen van elkaar.

*

Het was intussen half juni, de regelmatige gesprekken met Annelies veroorzaakten bij Éline de vraag, 'wanneer blijf je weer slapen, waarom doe je dat vrijdag niet? Dan kan je zaterdag mee naar het hockeyveld, we spelen dan onze laatste wedstrijd en dat zou ik leuk vinden.'

Ze speelde intussen als tienjarige in de D-tjes, was heel sportief en speelde best goed op de linksvoor plaats.

Hij keek Annelies aan die niet nee schudde, vroeg aan haar of zij het daar mee eens was. Waarop ze ja zei, mits het bij één nacht bleef.

Vrijdag vijftien juni komt Job voor het eerst in drie jaar weer thuis van zijn werk bij Annelies en de kinderen. Het eten stond klaar op tafel en het werd een lange gezellige zit. Vooral door Éline die bleef kleppen waardoor Tom ook wat spraakzamer werd. Annelies en hij elkaar aankeken van, zo kan het ook. Die nacht sliep hij op de logeerkamer waar zijn dochter hem de volgende ochtend wakker maakte en naast hem onder de dekens kroop.

'Wakker worden pappie', fluisterde ze in zijn oor. 'We moeten naar het hockeyveld.'

*

Ze is blij verrast met haar fotoshoot in Parijs voor een internationaal modeblad waarin verschillende trends in de mode gepresenteerd en vergeleken worden met de vijftiger, zestiger en zeventiger jaren. Ze spreekt af met haar agent dat ze zaterdagavond met de laatste vlucht van KLM of Air-France terugkomt naar Schiphol. Ze regelt zelf een hotel in het centrum omdat haar werk daar ook in de buurt zit. Later blijkt dat ze de laatste kamer heeft geboekt in een hotel aan de Rue de L'Étoile. Dat zet haar aan het denken, want Job vindt daar dus geen kamer als hij gaat boeken. Ze weet dat als het zo doorgaat met hem, als het zo fijn blijft zoals zij zich nu voelt, het er ooit van komt dat ze in hetzelfde bed met hem slaapt. Ze is voor de zekerheid de pil weer gaan slikken om te voorkomen dat ze zwanger van hem zou kunnen raken. Desondanks is ze niet aan seks toe met hem, ze wil dat niet omdat ze bang is dat het verlangen te groot wordt. Dat ze daardoor ongewild afstand gaat nemen van Tijmen waarmee ze een goede relatie heeft en rijkelijk met hem leeft. Maar ze voelt ook dat ze wat mist en ze merkt dat haar leven, buiten haar werk, toch eigenlijk meer van hetzelfde is geworden. Waar Tijmen zich prettig in voelt en zij aan vernieuwing toe is.

*

Samen zijn ze sinds Arnhem een dagje naar Antwerpen geweest, vervolgens weer twee nachten op een aparte hotelkamer in Frankfurt en toen kwam haar telefoontje dat ze naar Parijs moest. Woensdag vijftien augustus er naartoe, de fotoshoot op donderdag en vrijdag, ze de zaterdag daar bleef en die avond terugvloog naar 'Schiphol'. Ze wilde een hotel reserveren vlak bij de 'Arc de Triomphe', maar daar hadden ze nog maar één tweepersoonskamer over en verder was er niets in het centrum te krijgen.

'Kunnen we samen op één kamer slapen?', vraagt ze. 'Of heb je dat liever niet?'

'Nee hoor', antwoordt hij. 'Geen probleem.'

'Ik vraag wel of ze de bedden apart opmaken', zegt ze.

'Oké?', vraagt ze.

'Prima', antwoordt hij.

Hij rijdt donderdagavond al richting Parijs, aan de oostkant naar Lagny waar een klant van hem zit. Een bedrijf waar hij vrijdagmorgen een afspraak heeft met Jack Luzac. Hij laat daar zijn neus weer eens zien want het was alweer een tijd geleden dat ze zaken met elkaar deden. Vrijdagmiddag, na de lange lunch met zijn Franse collega's, rijdt hij naar het centrum van Parijs. Meldt zich bij de receptie van het hotel aan de Rue de l'Étoile en krijgt een parkeerplek op de binnenplaats.

Hij wandelt naar hun hotelkamer, ziet de twee aparte bedden zodra hij binnenstapt en vindt in de badkamer op de spiegel een sticker met de tekst, 'kijk naar je uit!'

Hij kleedt zich om en gaat naar buiten, loopt de Champs Élysee op en drinkt op een terras een rode wijn en vermaakt zich om de mensen die voorbij lopen. Om een uur of zes gaat hij terug naar het hotel omdat Geert rond die tijd klaar met haar werk zou zijn. De sleutel was niet meer bij de receptie, dus ze was er al.

Opgetogen zijn ze als ze elkaar omhelzen, blij.

Ze wandelen later rond in het centrum, lopen winkels binnen en zoeken naar een terras om wat te drinken en vinden in de loop van de avond een goede dinerkaart.

Tijdens het eten zegt ze, 'ga toch terug naar Annelies. Ik wil jou niet kwijt, maar ik wil ook niets anders dan wat wij nu hebben, om de zoveel tijd een dag of twee om elkaar te zien. Laten we proberen om het zo te blijven doen, ik blijf bij Tijmen en jij gaat verder met Annelies en samen hebben wij elkaar.'

Hij vindt het lastig om daar meteen op te antwoorden. Waarna ze vervolgt, 'jouw werk en het mijne camoufleert onze relatie, we ontmoeten elkaar ver van huis, meestal in het buitenland. Ik respecteer jouw privéleven en maak nooit contact met Annelies en jij blijft van het mijne af en je zoekt nooit contact met Tijmen. Jij veroorzaakt plezier in mijn leven, ik ben vrolijker door jou, heb meer zelfvertrouwen en voel me beter dan ooit en ik kijk naar je uit. Ik hoop dat jij hetzelfde voelt sinds je mij een beetje hebt leren kennen.'

Hij kijkt haar aan, staat op en loopt om de tafel heen, pakt haar bij haar arm om haar op te laten staan.

Hij kijkt haar in haar ogen en kust haar kort vol op de mond. Zegt, 'wat jij al niet verzint, ik denk erover na. Vind je dat goed?'

'Wij doen niets voordat we het samen eens zijn, sta erbij stil hoe goed wij het nu in zo'n korte tijd samen al hebben. Ondanks het dubbele gevoel dat er in mijn leven is gekropen en waarschijnlijk ook bij jou. Maar leidt een normaal familieleven, wat mij betreft zorgt dat ervoor dat wij het samen lang vol houden.'

Ze slenteren samen terug, Geert met een vinger hangend aan de lus van zijn broekriem. Ze nemen onderweg op een terras nog een glas wijn en spreken af dat ze de volgende dag naar een bos gaan ten noordwesten van Parijs, bij het plaatsje L'isle-Adam. Ze zien wel wat daar te beleven is om vandaar aan het einde van de middag naar 'Charles de Gaulle' te rijden. Wat later wandelen ze hand in hand naar hun hotel, vragen om de sleutel van

hun kamer alsof ze niet anders gewend zijn, zo natuurlijk gaan ze met elkaar om. Geert gaat naar de badkamer en neemt een douche, loopt vervolgens naakt de kamer in en trekt een slip en haar pyjama aan.

Job kijk haar al die tijd aan, ze is mooi en ze kijkt terug. Hij voelt de adrenaline door zijn aderen jagen. Ze komt naar hem toe, kust hem op zijn kruin en kruipt in bed. Waarna Job, na een douche, in zijn nachthemd uit de badkamer komt.

Niet eerder hebben ze erover gepraat dat ze met elkaar willen vrijen. Zelfs niet hier in Parijs, voor het eerst samen op één kamer. Hij loopt naar haar bed, gaat op zijn knieën voor haar zitten, omarmt haar en kruipt op haar bed boven op de lakens dat als een gordijn tussen hen inzit. Hij pak haar beet rondom haar billen en kust haar lang en intens voor de eerste keer sinds ze elkaar ontmoeten.

‘Lieverd’, zegt ze. ‘Ik doe het niet, ik wil niet dat ik je iedere dag mis. Jij bent mijn vriend, ik wil met jou niet te intiem. We zien wel wanneer het wel gebeurt als we zeker weten dat wij elkaar daardoor niet kwijtraken.’

De volgende morgen wordt hij langzaam wakker en kijkt naar Geert die op haar zij ligt te slapen. Ze is volkomen ontspannen en heeft een bijna kinderlijk gezicht. Hij vindt het bijzonder dat hij wakker wordt met haar op één kamer, een mooie intelligente aantrekkelijke vrouw. Hij vraagt zich af hoe zijn relatie met haar verder gaat en hoe het verder moet met Annelies.

‘Raar maar waar’, denkt hij. ‘Maar mijn leven zit nu zo in elkaar. Geert kiest niet voor hem maar wil hem als vriend en hij wil weer een gezinsleven vanwege de kinderen samen met Annelies. Hij wil Geert niet kwijt en werkt aan een herstel in de relatie met Annelies.’

‘Hoe verzin je het’, peinst hij. ‘En hoe houd ik zo’n leven voor mezelf gescheiden en leefbaar.’

Ze wordt kreunend wakker. Kijkt hem even later aan en zegt, ‘wat kijk je naar me, is er wat?’

'Ik zat na te denken over wat jij gisteren zei over onze relatie, dat je vond dat ik terug moest gaan naar Annelies.'

Hij kruipt naar haar toe en legt zijn hoofd in haar hals. Fluistert, 'ik wil jou niet meer kwijt.'

'Ik jou ook niet', antwoordt ze.

Een uur later eten ze eerst wat bij een 'Bar-Tabac', ieder twee croissants, koffie en een jus-d'orange, waarna ze op weg gaan. Ze rijden Parijs uit richting de Périphérique, slaan af richting Eaubonne en rijden na een uur L'isle-Adam binnen. Ze parkeren de auto onder een boom in de buurt van het centrum, want het is bijzonder warm, en doen boodschappen in een 'Super Marché'. Ze kopen stokbrood, boter, ham, emmentaler, jam en boursin, chips, nootjes, plastic vorken en messen en vier wijnglazen in een verpakking. Vervolgens een halve liter witte en rode wijn, een pak melk en twee liter water in plastic flessen. Dat gaat allemaal mee in een plastic tas om te picknicken op een plek in het bos in de buurt van Nerville-La-Forêt. Gewoon een bos, niets bijzonders, niet zoals ten zuiden van Parijs met kastelen en landhuizen, maar stil en koel.

Na een korte wandeling vinden ze een open plek onder de bomen waar ze schaduw van hebben en besluiten om daar te gaan zitten en te blijven tot ze over een uur of zes naar de luchthaven moeten. Job heeft een deken meegenomen uit zijn auto en spreidt die uit op de grond tegen een boom en zij zet de plastic tas met spullen in de schaduw. Ze bukt en schopt haar schoenen uit, ze heeft een zomerjurk aan waaronder te zien is dat ze geen bh draagt en een witte slip die in het zonlicht door haar jurk heen zichtbaar wordt. Hij doet zijn schoenen en sokken uit, knoopt de bovenste knopen van zijn shirt los en gaat tegen de boom zitten, waarna Geert tegen hem aankruipt. Hun monden vinden elkaar en handen gaan voorzichtig op zoek, gezicht, haren, schouders, armen en voorzichtig wrijft hij over haar borst.

'Handen thuis', zegt ze, lachend en draait van hem weg. Grijpt naar de tas en vraagt, 'zullen we starten met een glaasje wit?' Ze gaat in een kleermakerszit tegenover hem zitten, iets dat hij niet voor elkaar krijgt. Het eten en drinken staat tussen hen in als ze tegen hem zegt, 'we maken ook geen foto's van ons samen en we moeten ook niet uit liefde voor elkaar ergens een fotootje in een geheim vakje wegstoppen. Want als dat gevonden wordt heb jij of ik een probleem', en daar is hij het mee eens. Ze praten verder over hun interesses en toosten op hun vriendschap. Zo nu en dan lopen of fietsen er mensen voorbij en wordt er 'bonjour' geroepen.

Ze kruipen weer tegen elkaar aan, waarna zij in slaap valt en hij zich bijzonder voelt. Tegen vieren pakken ze alle spulletjes bijeen en stoppen dat in de plastic tas. Kleden zich weer aan, vouwen de deken op en lopen naar de auto. Gooien de spullen achter in de klep en gaan op weg naar de luchthaven. Daar parkeert hij in een garage, pakt haar koffer waarna ze samen naar de terminal lopen waar 'KLM' op vliegt. Geert checkt in en geeft haar koffer af en loopt naar hem terug. Ze hebben nog een kwartier en drinken bij een cafeetje nog een frisdrank waarna hij met haar meeloopt naar de pascontrole. 'Tot gauw lieverd', zegt hij.

'Rij voorzichtig', zegt Geert.

'Hou van jou', zegt hij.

'Al zo'n beetje met een flink stuk van mijn hart', antwoordt ze.

Hij lacht naar haar en ze kust hem innig.

Hij wacht tot ze door de controle is waarachter Geert naar hem zwaait.

Na een uur of drie uur rijden stopt hij bij de grenspost 'Hazeldonk'. Hij maakt een sanitaire stop en gooit de tas met spullen van de supermarkt in een afvalbak en controleert de auto op restanten die wijzen op een samenrijden met haar en rijdt naar huis.

*

Kan hij dat, vraagt hij zich af, terug naar Annelies met zijn geheim dat hij een relatie heeft met haar. Kan hij dat scheiden van elkaar zoals Geert zich dat voorstelde. Wordt het op die wijze met Annelies iets dat echt is, intiem met haar en wie weet ook met Geert. Plannen maken met Annelies en ook met haar om vervolgens één keer in de zoveel weken met haar op stap te gaan. Met een vrouw die zijn batterijen laadt, die hem intussen zoveel adrenaline geeft dat hij in alles beter functioneert en dat ook zakelijk merkt. En hoe lastig wordt het als je niet meer alleen bent om contact te houden met haar, want tot nu toe is zij degene die belt, hij belt haar nooit.

*

In september trekt hij weer in bij zijn gezin, hij heeft de huur van zijn appartement opgezegd en vervolgens alle spullen eruit gehaald, verkocht of meegenomen naar thuis. Annelies en hij hebben er weinig woorden aan vuil gemaakt, want het was opeens, 'volgende week vrijdag kom ik naar huis.'

Ze vroeg nog, 'wat wil je dan eten?', en keek hem veelzeggend aan.

Het was voor hem een bijzondere gebeurtenis, bewust zijn appartement los te laten en weer thuis te komen met een stationcar vol spullen. Eline en Tom vonden het spannend en waren nieuwsgierig wat er allemaal bij zat. Die avond kruipt hij voor het eerst in drie jaar weer in dat brede bed naast Annelies, ze draaien naar elkaar toe en omhelzen elkaar met een kus op de wang.

'Ik vind dit heel vreemd', zegt hij.

'Dat kan je wel zeggen', antwoordt ze.

Ze praten nog wat na over het weekeinde, wat ze zullen gaan doen en hoort even later dat ze slaapt.

Hij kijkt naar haar hoe zij daar ligt met die mooie kop boven de lakens, de belangrijkste reden waarom hij haar wilde, twaalf jaar geleden.

Samantha weet intussen ook dat hij weer thuis is. Hij staat erbij stil dat zij weet van Geert omdat ze zo nu en dan belangstellend vraagt hoe het met hem gaat.

Hij besluit naar de 'PTT' te gaan in Tilburg en schaft daar op advies een semafoon aan. De volgende keer als hij Geert aan de lijn krijgt geeft hij haar een semafoonnummer en vraagt naar haar telefoonnummer die hij belt zodra zijn semafoon over gaat. Voor het eerst had hij toen het nummer van Geert en de rollen werden een beetje omgedraaid, maar Sam kreeg haar niet meer aan de lijn. Op deze wijze kan Geert hem door de week tussen negen en vijf altijd bereiken. Ze spreken af als hij binnen een half uur niet belt ze opnieuw het semafoonnummer kiest om te voorkomen dat zij intussen niet meer alleen is en deze afspraak werkt.

Waar hij ook is, als hij in de auto zit en de semafoon gaat over, dan stopt hij bij het eerste het beste benzinestation en belt haar vanuit een telefooncel.

Aan het einde van een zakelijke dag dwingt hij zichzelf om een fictieve deur dicht te doen om zich daarna bezig te houden met zijn privéleven. Hij neemt zijn zaken niet mee naar huis, vooral omdat Annelies daar weinig belangstelling voor heeft, want het is zijn hobby en niet de hare. Ze wil de leuke dingen best wel aanhoren maar alles wat met conflicten te maken heeft dat zoekt hij zelf maar uit. Zo was het vroeger al en zo blijft het nu ook.

Als het om Geert ging deed hij hetzelfde. Als ze afscheid van elkaar namen zorgde hij, voor hij weer aan het werk ging of als hij thuis kwam, dat ze uit zijn gedachten was. Al met al verandert zijn leven, hij voelt zich een beter mens, is in balans en aardiger voor zijn omgeving. Hij weet op tijd zijn mond te houden, werkt daardoor efficiënter en is beter in staat om werk te delegeren naar zijn drie managers. Samen met hem functioneren ze binnen een team dat intussen uit bijna dertig man bestaat. Voor zijn gevoel gaat het daardoor goed tussen hem en Annelies. Hij doet moeite binnen het gezin en helpt bij het afruimen van de eettafel. Hij brengt de kinderen 's avonds naar bed, leest eerst Tom voor en praat daarna met Éline die daar behoefte aan heeft. Want zij is een echte klep en praat honderd uit over van alles wat ze meemaakt. 's Morgens brengt hij zo vaak als zijn agenda het toelaat de kinderen naar school en loopt met Tom de klas binnen.

Met Annelies is hij intussen een beetje intiemer, zoenen elkaar voorzichtig op de mond en kijken elkaar dan in de ogen. Vrijen doen ze nog niet, maar liggen al in hun pyjama tegen elkaar aan te slapen. Best wel lastig, echter Annelies maakt hem duidelijk dat hij wat dat betreft nog niet in beeld is bij haar.

'Stijfkop', denkt hij glimlachend, maar begrijpt het wel. Samen rijden ze op een zaterdag naar Eindhoven in haar 'Citroën', een beetje shoppen.

Zij wil naar de 'Bijenkorf'. Ze hebben boven het bed in de slaapkamer betere verlichting nodig omdat hij vaak tot laat in de avond licht te lezen voor hij gaat slapen. Als ze de winkel binnen lopen hangt ze daar. Een lange kleurenposter vanaf het plafond met Geert in een zomerse jurk, waar Annelies onderdoor loopt. Hij raakte daardoor in de war.

*

Ze heeft met Arie te Pas afgesproken dat zij in het vervolg haar werk liever op maandag, dinsdag en woensdag doet, zodat ze samen met Job de donderdag heeft en eventueel de vrijdag, op die wijze is het weekeinde altijd voor zijn gezin. Maar ze is blij verrast als haar agent met de vraag komt of ze een week naar Amerika wil vanwege een fotoshoot voor 'French Connection'. Het eerste wat ze denkt is dat ze met Job naar de andere kant van de oceaan gaat, los van alles en iedereen en je echt vrij voelen met hem. Wie weet vrijt ze met hem, want dat verlangen neemt toe ondanks dat ze daar gevoelsmatig moeite mee heeft. Met Tijmen vrijt ze zo nu en dan, kort en met weinig gevoel. Tijmen praat wel veel, ervoor en erna maar niet daarover. Maar haar gevoelens voor Job nemen toe, ze kennen elkaar nu vijf maanden, ze vertrouwt hem steeds meer en merkt dat zijn gevoel voor haar echt is. Hij is oprecht en heeft humor. Zijn omgang met haar heeft iets zinderends en hij weet haar met regelmaat op het juiste moment te raken als ze samen zijn, waar dan ook. Zijn hand die ze voelt in haar zij, op haar rug of haar bovenarm. Een lok van haar haar die hij weglegt omdat hij haar anders niet in beide ogen kan kijken, om vervolgens een passende opmerking te maken. Intussen is dit al zo normaal dat het haar moeite kost om zich aan haar zelfgemaakte afspraken te houden.

*

Zodra de semafoon 's maandags gaat belt hij haar terug. 'Job!', roept ze. 'Er gebeurt iets bijzonders, ze hebben mij gevraagd voor werk in Amerika, in Boston. Ga mee alsjeblieft, ik vertrek zondagmorgen achttien november en kom zaterdagmorgen de vierentwintigste weer terug op Schiphol. Ik vlieg met 'KLM' naar 'Londen Gatwick' en met 'TWA' naar 'Kennedy-Airport' om daar over te stappen naar Boston. Ga alsjeblieft met mij mee', hoort hij haar weer zeggen.

'Bel mij morgen aan het einde van de dag', zegt hij nadenkend. 'Ik moet even de tijd hebben hoe ik dit aan ga pakken.'

'Lieverd doe je best, ik zou het te gek vinden als ik jou daar in mijn buurt heb!', roept ze nog tegen hem.

'Jezus', denkt hij. 'Het is oktober en de trip naar Boston vindt plaats midden november. Lastig om daar snel wat voor te regelen dat het een zakelijk trip wordt.'

In de loop van de dag belt Job een zakenvriend, Gert Jan Molenbeek. Hij levert een deel van de hardware voor zijn besturingsystemen waarvan een aantal componenten uit Amerika komen. Hij vraagt aan hem of hij een idee heeft of bedrijven daar geïnteresseerd zouden kunnen zijn, in zijn systemen en ideeën.

Gert Jan gaat er achteraan, hij denkt dat dit plausibel is en laat hem zo snel mogelijk weten of hij contacten binnen zijn netwerk voor Job kan regelen.

De volgende morgen ligt er op de telefax een schrijven van hem met een zestal adressen in en rondom Boston, waaronder de computer-firma 'Wang'.

Job zet Sam aan het werk om met die firma's afspraken te maken voor de dinsdag, woensdag en donderdag en ze moet een route uitzetten met een huurauto die in Boston klaar moet staan.

Geert belt de volgende dag in de loop van de middag en vraagt meteen, 'lukt het denk je?'

Hij vertelt haar wat er gebeurd is en zegt dat hij een knoop doorhakt als hij tenminste vier van de zes afspraken heeft. Enthousiast kust zij hem door de telefoon. Zegt, 'ik hoop dat het gaat lukken, dit wordt leuk, ik ben nog nooit in Amerika geweest en jij ook niet. We kennen elkaar dan zes maanden, leuk om het daar te vieren.'

'Met haar naar Amerika', denkt hij. 'Voor een fotoshoot voor 'French-Connection' uit Londen, foto's van herfstmode die ze langs de oostkust van Massachusetts willen maken.'

Hij vindt het een hele uitdaging om dit mee te gaan maken, maar wel lastig zo'n besluit.

Zijn managers vragen in de vergadering van maandagmorgen of het zinvol is. Job maakt daarna het verhaal dat hij door een gesprek met Gert Jan Molenbeek op dit idee is gekomen en dat hij het wil proberen. Om op die wijze te ervaren of dergelijke contacten iets zouden kunnen opleveren. Een soort van test-case. Alle drie gaan ze toch een beetje bedenkelijk akkoord, alhoewel ze weten dat Job dit uiteindelijk zelf beslist als hij iets wil, maar het liever niet zo speelt.

*

Ze piept Job tegen het einde van de middag op en hoort dat wat hem betreft de reis geregeld is. Ze is uitgelaten en voelt zich gelukkig. Ze spreken af dat zij ervoor zorgt dat hij de vluchtgegevens krijgt en regelt via een vriendin bij de 'KLM' de stoelen zodat ze naast elkaar zitten als ze naar Londen vliegen. Hij reserveert een tweepersoonskamer in het 'Hilton' in Boston en regelt een huurauto die daar klaar moet staan om van het hotel naar zijn klanten te rijden en om de rest van de week samen te gebruiken. Zij cancelt haar kamer in het 'Sheraton hotel' vierentwintig uur voordat ze vertrekt, om geen argwaan te wekken bij haar agent of bij Tijmen. Ze krijgt het er warm van en hyperventileert bijna door haar verlangen naar hem.

*